

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegyé.

Bőséges szeretet.

I. Thess. 3: 12.

Az Úr nemcsak ad nekünk minden jót, hanem mindent bőségesen ad. Szeretetet is bőségesen akar adni, hiszen Ő a szeretetnek a forrása. Ő maga a szeretet. De ez a drága ajándék tud legnehezebben gyökeret verni az emberi szívben. A hitnek és a reménységnek szép virágai hamarabb kifakadnak és növekednek benne, mint a szeretetnek, az igazi, Istentől nyert szeretetnek a csodálatosan szép virága. Igen, mert a szeretet az, amely legtöbb önmegtágadást, sőt önmagunknak a teljes megtágadását kívánja, s ez olyan nehéz a bűnös, önös emberi természetnek. Emberi értelemben vett szeretet van bennünk, de ebben a szeretetben még annyi önzés van, annyi keresése a saját magunk tetszésének, vágyaink kielégíthetésének, hogy ez még nagyon messze áll attól az igazi, isteni szeretettől, amelyet Jézus hozott le a földre, s melyet a mi szívünkbe is bele akar önteni. Ez a szeretet nem nyájaskodásból, kedveskedésből állt, nem olyan volt, ami mindig, minden körülmények közt kellemesen hat a szeretett lényre. Jézus tudott szavakban, magatartásban, szigorú, sőt kemény is lenni, de tudott szenvedni és meghalni is azokért, akiket szeretett. Az Ő szeretete sohasem kereste a múló hatásokat, hanem az örökkévaló értékeket. Előtte mindig a szeretett lelkeknek a legfőbb java, lelki üdvössége volt a cél. S ennek a szolgálatában önmagát kellett megtágadnia, félreismertetést, üldöztetést, halált szenvednie. S Ő mindezt vállalta, mert — nagyon szeretett. S ebből a szeretetből akar nekünk is adni — bőségesen. Fogadjuk el ezt a drága ajándékot: tiszta, bölcs, szent, önzetlen szeretetet. Menjünk Őhozzá, a szeretetnek forrásához, s merítsünk belőle bőségesen. Szeretetet Ő iránta, szeretetet a keresztyén testvérek iránt, és pedig nemcsak a magunk közösségéhez tartozók, hanem Istennek minden gyermeke iránt, szeretetet a világ gyermekei iránt. S ha meritettünk, árásszuk is ki ezt a szeretetet, gyakoroljuk, nem a magunk kedvtelésére, hanem másoknak javára.

Vargha Gyuláné,

Valaki, aki azt csinálta,
amit akart.

M-et egyszer éjjel ismertem meg. Nyulánk, csinos, rendesen öltözött, 20 éves leány volt. A tizen-nyolcadik életévéig tisztességes életet élt. Ekkor egy férfi elcsábította és nem sokkal ezután hanyagsága miatt az állását is elvesztette. Nagy szükségben élt. Nem volt senkije sem, aki segített volna rajta és elzüllött.

— Nagyon boldogtalan? — kérdeztem.

— Igen, eleinte nagyon szerencsétlen voltam, de sajnos az ember mindent megszokik, még ezt a kutyának való életet is. Mindig azt csináltam, amit akartam és most is azt csinálom. — A kijelentése nagyon különösen érintett. Majd így folytatta:

— Csak az akaraton múlik: ha más akarnék lenni, azt is tudnám.

Újra, meg újra kértem, hogy akarjon új életet kezdeni. Gyakran látogattam meg, mindig barátságos volt. Valami csendes szomorúság látszott rajta, ami mélyen megragadott.

Egy napon a kórházból kaptam tőle levelet, kért, hogy látogassam meg azonnal. Felkerestem. Amikor megláttam, egészen megijedtem, hogy mennyire megváltozott. Világosan láttam rajta, hogy már nem sok napja van hátra. A halál bélyege ott volt a homlokán.

— Hogy jutott ilyen állapotba ilyen rövid idő alatt? — kérdeztem.

— Én mindig azt csináltam, amit akartam. A szüleim is mindig azt mondták: „Ő azt csinálja, amit akar“ és ezzel el volt intézve az ügy. Így volt ez néhány nappal ezelőttig. Fogadtunk, hogy ki tud legtöbbet inni és ki bírja az ivást legjobban. Ittam, ittam, ittam és idáig ittam magamat — a sírig.

Elvesztettem a fogadást, meg kell halnom — érzem és tudom. De most józan vagyok, kétségbeejtően józan lettem, olyan józan, hogy szemeim előtt áll az egész elrontott életem. Most arra szeretném kérni, hogy legyen segítségemre, hogy megtaláljam az Istenhez vezető utat. Olvastam Lukács 15-öt. Igen, azt akarom — el akarok menni és ez az utolsó, amit akarok, a többit az én Mennyei Atyám fogja csinálni.

Még kétszer voltam nála: Kérte, hogy vegyük fel együtt az úrvacsorát. Felséges órák voltak, amelyeket sohasem fogok elfelejteni. Milyen gyermekiesen imádkozott: „Mégváltóm, bocsásd meg, hogy mindig azt tettem, amit akartam. Arra kérlek, Uram, hogy most Te tedd velem azt, amit akarsz“.

A lenyugvó nap besütött a magas ablakon és bearanyozott egy csendes, sápadt, nyugodt női fejet, amelynek homlokára maga a Megváltó nyomta a megbocsátás bélyegét.

Azután búcsút vettünk a földi életre.

*Óh, hogy volt idő, mikor még
Éltem csak magamnak én.
Hallám, amint hívsz szeliden,
Am, de így szólt büszke szívem:
„Semmit Te, mindent csak én!“*

*Am megleltél, s megpihentem
Vérben ázott fád tövében;
Láttam nagyszerű szerelmed,
S büszke szívem lassan enged:
„Van mit Te, de van mit én!“*

*Am, de szent lelked varázsát
Mind forróbban érzem,
Én kisebb levék, Te nőttél.
És szívemben forró vágy kétél:
„Többet Te, keveset én!“*

*Óh, de a hegyek magasak,
Tenger zúgó árja mély;
Am, de még nagyobb szerelmed,
Üle teljes győzedelmet:
„Mindent csak Te, semmit én!“*

A keresztyén ember ön- ismerete.

Előadás f. é. jún. 15—17-i konferenciánkról.*

Az önismerettel való foglalkozás csak az önmagunkkal való szakítás árán lehetséges. Ha még nem értetted meg Jézusnak a Luk. 14: 26-ban megdöbbenő mondatát: „sőt még a maga lelkét is” — akkor azért van, mert még nem tekintettel bele önmagadba. Az önmagunk megismerésével való foglalkozás nem passzió, hanem a Szent-Lélek munkája. A gondolkodás történetében megfigyelték, hogy az ember előbb foglalkozott a csillagokkal, mint saját magával. A Sátán azért késlelteti az önmegismerést, mert neki érdeke, hogy köd alatt tartsa az emberi szívet. „Legyen világság!” Ez Isten akarata a mi énünkre nézve is. Enélkül nem értjük meg útjait. Mi másért kell Ábráhámnak az ígért fiúra, Mózesnek a kigyuló csipkebokorra s Izrael népének az ígért földjére 40 évig várnia?

De hogy lehetséges az önmegismerés? Egyesek szerint sehogyan. Mások szerint könnyen. Mi azonban azt mondjuk, hogy a kijelentett Ige munkája nyomán. Ha valaki tengeri útra megy, mindenki megérti, hogy Istentől akarja magát kísértetni. És mikor a magad meg-

ismerésének beláthatatlan óceánjára mégy, isteni kíséret nélkül kívánsz haladni? Hisz már a vágyat is a Lélek munkálja, a Lélek pedig az Igéhez vezet.

Első felfedezésed az lesz, hogy elhanyagoltad azokat az ígéket, amelyek befelé viágitanak s az „Én”-edről vonják le a leplet. Megtanulsz mindent magadra vonatkoztatni. És ez előbbre visz. Először nézzed magadat az ígékben! Azután nézd meg az ígét magadban! A négyféle talajról szóló ige (Máté 13: 1—23) az önismeretnek egyik legtanulságosabb fejezete. Hogy ki vagy, azon válik el, hogy mi történt nálad az ígével. Az ember lakva ismeri meg egymást. Fogadj csak szívedbe lakókul ígéket! Azok majd ellesik, hogy te mit csinálsz egész nap.

Ha az ígék megnyitották szemedet, akkor az életed legkisebb dolgai felkinálják szolgálataikat az önmegismerésed titkos kamrájában. Mi megy neked könnyen, mi nehezen? Mit felejtess el s mi marad nagyon az emlékezetedben? Min nevelsz s min esel kétségbe? Milyen a hanghordozásod s mihez ragaszkodol az öltözködésedben? Igen, ez mind tud egy-egy szint adni az önarcképedhez.

Önmegismerésed delelőpontja azonban a keresztl. Minden más, amihez önismeretedben eljutottál, csak bevezetés a kereszthez. Az Isten lényéről szóló kijelentés találkozik itt az ember lényéről szóló kijelentéssel. A keresztnék ez utóbbi jelentőségét sokáig nem vették tekintetbe. Hálát adhatunk azonban, hogy a keresztnék ez a jelentősége Isten gyermekei számára fokozódóban van.

Az önmegismerés első eredményeképpen ellenmondásokat fedezhetsz fel magadban. Úgy, mint Márk 5: 1—21-ben az ördögös

* Jelen számunkkal megkezdjük ezévi konferenciánk főelőadásainak kivonatos közlését. Jún. 15-17 napjain a klotildíligeti kedves Béthelben folyt le a sátor alatt, első-sorban tételkor számára, 300 résztvevővel, melyhez az evangélizáló ünnepélyen még mintegy 200 résztvevő járult. A konferencia áldott jellegébe kedves bepillantást nyújt egy vidéki résztvevőnek nyilatkozata, ki a konferenciáról szóló beszámolóját a kis városkában tartani szokott evangélizáló óra mintegy 200 résztvevője előtt körülbelül így fejezte be társai nevében is szólva: „Ne várják azt, hogy róla sokat beszéljünk, hanem tekintsenek azok szemébe, kik ott voltak a konferencián s olvassák ki belőle azt a nagy kincset, amelyet onnét magunkkal hoztunk.” II. Krón. 15: 12, 14—15.

gadarénus. Ellenmondásokat gondolatvilágodon belül. Ellenmondásokat szavaid és cselekedeteid, vágyaid és gyakorlati magatartásod között. Meddig tart ez így? Mig meg nem alázkodol leplezetlen szívvel minden alatt s át nem rendeződik minden ellenmondás az ő és új ember ellentétébe. — Gondolatvilágod, majd érzelem és akaratvilágod teljes romlottságának felismerése lesznek a következő állomások. Bizalmatlan leszel saját gondolataiddal szemben s feladod azt az álláspontot, mintha te tudnál mindent legjobban.

Szinte félsz, hogy mi marad neked, ha még érzelemvilágodat is halálba kell adnod! De azután rájössz, hogy a dús érzelemvilág hájtömeg a szíven, mely megakadályozza, hogy valóban a Szentlélek temploma legyen. „Nem lakik én bennem semmi jó“ — ezt mondod végül Pál apostollal s mind jobban kiemelkedik a keresztnék eddig ködbe takart oldala. ahol vár a te megromlott s éntől fertőzött óemberedre a hely. Végigjárva Róma 7. harcait, felérkezel Róma 8. ormára, a Golgothának teljes elfoglalására. Ezzel már át is jutottunk a tulsó oldalra.

Amikor az ércbíró felemeltett a pusztában, az Úr egy nagy törvényt mondott ki az elveszett emberről. Azt, hogy megmenthető. Ez is hozzátartozik a keresztyén ember önismeretéhez. De a megmentésben, sőt a megmentés utáni életben is, romlottságunk folytán, kéz és láb nélkül vehetünk csak részt. Mint halálraitéltek, mint megfeszítettek. Nincs más nekünk, csak a hit, s akkor elég a feltekintés, az elfogadás, a beöltözés Krisztus érdemébe. Oh, igen, az önmagát ismerő keresztyén untalan rá van kényszerítve a vére. Sok rútság, irigység, szenny és nagyravágyás,

soha el nem gondolt bűnök lépnek elébe. de nem esik kétségbe! Megérti mindjobban, hogy miért a kereszten volt csak megváltható s mind erőteljesebben énekel a legtöbbször tapasztalando tapasztalatot: „Elég e vér mindörökre.“

Ez az önismeret nem merev elméleti dolog. Benne iskolázott keresztyénekre három vonásból ismerlek rá, s ezek közt első a gyakorlatiasság. Aki ismeri önmagát, az nem mer többé elméleti keresztyén maradni s minden kicsiséget pontosan vesz. Határozottság — a másik vonás. A keresztyén önismeret nem tesz habozóvá, tépelődővé. Aki ismeri önmagát, látja a célt, megérti az Urat és mindig tudja a legközelebbi lépést. Engedelmesség — a harmadik ismertető jel. Az engedelmességnek sok fajtája van. de egy sem olyan mély, mint amelyik a bibliai önismeretből fakad. Engedelmeskedem, mert tisztában vagyok a magam semmiségével, romlottságával, elveszettségével. Oh, mily őszinte, hálás és hasznos engedelmesség ez!

És az ára? Míg valaki idáig eljut, sok nehéz utat kell megjárnia. Igen, ez tény. De aki nem jár az önismeret bibliai útján, az vagy rajongó lesz, vagy képmutató. „És ők legyőzték azt a Bárány vééréért.“ Egy akadály sincs az önismerés útján, mi ezzel legyőzhető ne lenne. Ha mint ijedt őz, nézel magadba — mondja egy német ének — s nem látsz mást, mint elveszettségedet, Jézus akkor jön hozzád, hogy eljegyezzen s mennyegzőt tart a lelked legmélyén.

Gáncs Aladár.

Felreértések elkerülése céljából tudatjuk kedves olvasóinkkal, hogy jövő számkunkat már csak azoknak küldjük meg, kik a II. félévre is előfizettek.

Haszontalan élet.

Évekkel ezelőtt egy fiatal öngyilkos férfi holttestét találták meg egy folyóban. Látszólag jó családból származott. A zsebében egy cédula volt a következő sorokkal: „Ne kérdezzétek, hogy ki vagyok, ne kutassatok utánam. Az iszákosság áldozata vagyok. Az életem haszontalan volt.“ Amikor a rendőrség ennek dacára közhírré tette a talált holttestet, kétszázhárom szülőtől kapott érdeklődő levelet, melyben a talált holttest személyleírását kérték, mert aggódtak, hogy a halott az ő fiuk.

Mit csinálnak az emberek az életükben? Itt egy király, aki kicsapongó élet után egy éjszaka véget vet életének, ott egy fantasztikus fiatal leány, akit ponyvaregények olvasása kerget a halálba. Egy dúsgazdag ember, aki dacára annak, hogy még mindig nagyon nagy vagyona maradt, egy rosszul sikerült spekuláció miatt fogja magára a revolvert. Egy híres egyetemi tanár, aki azt adja meg az öngyilkosság okául, hogy „az élet üres.“ Egy gazdag világfi, aki az élvezet kelyhét már fenéig ürítette és még tovább is dúslakodhatna, de már beleunt az élvezetekbe. Iskolás fiúk, akik munka nélkül akarnak elismerést szerezni és egy rossz bizonyítvány miatt választják a halált.

Mit csinálnak az emberek a rájuk bízott talentumokkal? Még csak nem is ássák el, hanem elfecsérelik örült módon. Az életük értéktelen, nincs tartalma, nincs jövőjük. Ez a szomorú és nyomorúságos értelmezése a földi életnek.

Funcke.

„Oh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?“ Róm. 7:24.

„Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.“ I. Kor. 15:57.

Van halhatatlan lélek?

„Nem“ — felelteegyszer egy neves orvos. „Orvos vagyok és átvizsgáltam pontosan az emberi testet, de az emberi lelket sohasem fedeztem fel.“

„Úgy“ — felelt egy keresztyén férfi és elmondta a következő kis történetet. „Egy macska fogott egy fülemülét és kereste a karmaival a szép éneket. Amikor nem találta, felfalta a madárkát, remélve, hogy most ő is fog tudni fütyülni. Nagy volt a csodálkozása, amikor ugyanúgy nyávogott, mint azelőtt.“

A vén ló.

Egy paraszt egyszer különös jótéményt akart gyakorolni az öreg, kiszolgált lovával, jutalmul, azért, mert húsz éven át olyan lelki ismeretesen járt körben a régimódi cséplőgépben. Szabadságot adott neki, hogy szabadon szaladgáljon a mezőn. Annál nagyobb volt a meglepetése, hogy az öreg ló, ahelyett, hogy élvezte volna a szabadságát egyenletes lépésben ment körbe, mintha akkor is a cséplőgépben járt volna a szíjjal a nyakán.

Így vannak emberek is, akik ahelyett, hogy élveznék azt a szabadságot, amit az Úr Jézus hozott a számunkra, a test szolgálatában állnak és nem élvezik az Isten gyermekeinek megadott szabadságot.

Ragyogás.

Nemrég láttam egy csillogó, ragyogó színes mentőövet. Hogy csillogott, milyen alkalmas volt arra, hogy a tengerbe dobják egy fuldokló megmentésére. Közönséges mentőövet nem látna meg a fuldokló, de ez fénylik, ezt észreveszi.

Ha valaki lelkeket akar megmenteni, úgy azon ragyogni kell a szent örömnél, akkor meg fogja látni a megszorodott lélek és az üzenetet, amit hoz, el fogja fogadni.

KÜLMISSZIÓ

Bátor szó.

A németországi Béthel-misszió egyik északafrikai közösségében mondta el a következő történetet a legidősebb bennszülött keresztyén:

Néhány évvel ezelőtt Meyer asztalos mester Rangwiba küldött egy társammal deszkát fűrészelni. Egyik nap éppen, amikor a szállásunkra mentünk, megjelent a sátor túlsó oldalán egy varázsló, minden bűvös szerszámával. Amikor a sátor alacsony ajtaján belépett olyan csúnya és szennyes szavakat használt, hogy megdöbbenve néztem a társamra. Mit tegyünk? Keressünk más szállást? Ezt nem tehattük, mert a közelben nem volt. Ha hallgatok, akkor azt gondolja a varázsló, hogy én is az ő fajtájából való vagyok és egyetértek vele. Éreztem, hogy szólnom kell. Megkíséréltem példázattal szólni: „Ha tisztára kisöpörted a sátradat vajjon meg lennél-e elégedve, ha más valaki piszkot vinne be oda?” Rámnézett és megkérdezte, hogy mit jelent a beszédem. „Ha nem érted, szívesen megmagyarázom” feleltem. „Lásd, belépsz ide a sátorba és az első, ami a szádon kijön az szitkozódás és szenny. Szégyelheted magadat, olyanok előtt, akiket nem is ismersz, ilyeneket beszélni.” Ha láttátok volna, hogy megharagudott. Csak úgy áradt a szájából a gyalázat. Amikor látta, hogy nyugodt maradtam így szólt: „Te úgy látszik nem tudod, hogy kivel beszélsz?” — Azt feleltem: „A nevedet ugyan nem tudom, de azt mindjárt láttam, ahogy beléptél, hogy varázsló vagy.” A feleletem láthatólag még jobban felingerelte. Valósággal

rámrivált: „Nem tudod, hogy hatalmamban vagy. Ha egy vonalat húzok a ház előtt és rászórom a varázsszeremet, akkor nem kerülsz ki élve a házból.” Azt feleltem: „Rajta! Húzd csak meg a vonaladat! Mondd el a varázsigédet és én mégis kiszabadulok.” Még mást is mondtam: „Csak üzd tovább a varázslatodat, öntsd bele ott fent abba a patakba a bűvös szeredet, amiből én és a társaim hozzuk a főzéshez a vizet. Mi nyugodtan merítünk vizet a patak-ból, anélkül, hogy valami bajunk is történe.” Egyszerre csak így szólt: „Mondd milyen törzshöz tartozol? Sambola vagy?” „Igen — feleltem — mindketten a Sambola törzshöz tartozunk.” „Milyen Istent tisztelsz?” „Keresztyének vagyunk.” „Ezt mindjárt mondhattad volna, a keresztyénekkel szemben teljesen hatástalanok a mi bűvös szereink. Megpróbáltuk kicsinyeken és nagyokon a teitek közül, eredménytelenül.” Ezután egész tisztességesen viselkedett a varázsló, úgyhogy bizonyosságot tehettem előtte az Úr Jézusról.

Ha megkérdezitek tőlem, hogy miért mondtam el most ezt nektek, nyíltan megmondom: Nekünk nem szabad mindig hallgatni, ha valaki csúnya és romlott beszédeket folytat. Ha hallgatunk az illető az övéihez számlál. Mi az Úr Jézus tanítványai vagyunk, akiknek bátran kell szintvallanunk.

Gondolatok.

—

Ádám sohasem kereste volna az Urat: „Hol vagy Uram?” De az Úr kereste őt és így kiáltott: „Hol vagy Ádám?”

Mielőtt keresnéd az Urat, megtalál.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jul. 1. Jer. 38 : 1—13. Csel. 10 : 1—8.
Az igazságot nem tudják az emberek meghallgatni és elviselni s gyűlölik azt, aki nekik az igazságot hirdeti. Mert az igazság leleplezi és megfeddi a bűnt, az emberek pedig ragaszkodnak a bűnhöz. Ezért nem bírták elviselni Jeremiás próféta beszédeit sem, hanem tömlöcbe vetették. S az, aki megszánja és irtalmasságot gyakorol vele, az egy szerezcsen szolga. Akiben az igazság szeretete lakozik, az akármilyen alantatos származású, vagy sorsú is, magasan felette áll az igazságot kerülő, vagy azt üldöző előkelőknek és bölcseknek.

Jul. 2. Jer. 38 : 14—28. És. 12. Milyen álnok és gyáva ez a Sedékiás király! Isten akaratát ugyan hallani akarja Jeremiás szájából, de nem azért, hogy kövesse. Nem mer hinni abban, hogy ha engedelmeskedik az Úrnak, az Úr meg is fogja őrizni. Még azt is titkolni akarja, hogy meg tudott valamit Isten üzenetéből, mert a saját néptől is fél. Jeremiás csak hadd maradjon tovább is a tömlöcben, hogy semmit el ne áruljon. Így tesz a rossz lelkiismeret. „Gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek.“ Ján. 3 : 20.

Jul. 3. Luk. 15 : 1—10. I. Pét. 5 : 5—11. Luk. 15 : 11—32. Csel. 3 : 1—16. A felmagasztaltatáshoz az engedelmisség és alázatosság vezet. Aki magát megalázza, azt Isten felmagasztalja avval, hogy gyermekévé fogadja s megtölti szívét gyermeki bizalommal, amellyel minden gondjában és dolgában oda tud fordulni a mennyei Atyához. A hitnek és bizalomnak ezen a talaján állva vivhatja ki az emberi lélek a teljes győzelmet s állhat meg erősen és szilárdan az ellenségnek minden támadásával szemben. De a győzelemben is mindig egyedül csak az Úrnak adja a dicsőséget.

Jul. 4. Zsolt. 34 : 12—23. Csel. 10 : 9—23. Hogy jó napokat lássunk, az tőlünk függ. Mert nem azok a jó napok, amikor különleg minden jól megy, mert ez nem tőlünk függ, hanem mikor a szívünkben békeség van. Ezt pedig akkor nyerjük meg Istentől, ha kerüljük a rosszat s keressük és cselekedünk a jót. Akkor aztán érhet bennünket baj és nyomorúság is, megtanulunk az Úrhoz kiáltani s Ő soha sem hagy cserben. Tapasztalni fogjuk, hogy a nehéz napok is jó napokká válnak, mert azokban tanuljuk jobban megismerni Istenünk segítségét, jóságát és hűségét.

Jul. 5. Jer. 39 : 1—10. Csel. 10 : 24—48.
Ha valakit súlyos csapások érnek, akkor az emberek könnyen hajlandók azt hinni, hogy ez valami szigorú kegyetlenség Istentől, amelyet az a szegény ember nem is érdemelt. De ki tudja, ha mélyére nézünk a dolgoknak, nem azt látnánk-e, hogy az illető, mint Sedékiás, tudomásul vette Isten parancsait, de nem engedelmeskedett nekik, sőt igyekezett minél jobban eltitkolni, hogy mit kívánt tőle az Úr, s így a csapás nem próba, hanem ítélet fölötté. Ha csapások zúdulnak reánk, jól vizsgáljuk meg magunkat s ha látjuk, hogy bűneinkkel vojtuk azokat fejünkre, alázzuk meg magunkat, mig nem késő.

Jul. 6. Jer. 39 : 11—18. Csel. 11 : 1—18.
Az istenfélő Jeremiás szenvedéseinek épen akkor szakad vége, mikor Sedékiásra és országára rázúdul a pusztulás. Mert Jeremiás szenvedése nem ítélet volt, hanem próba, melyet híven kiállott s azért most megszabadítja őt az Úr. Ugyanígy cselekszik a hűséges Ebed-Molokkal is, aki bizott és reménykedett Őbenne s épen azért pártjára mert állni a legnehezebb időben is annak, akit mindenki gyűlölt és üldözött. Isten sohasem mulasztja el a hűség megjutalmazását.

Jul. 7. Jer. 40 : 1—8. Csel. 11 : 19—30.
Jeremiás folyvást tapasztalja az Úrnak megsegítő kegyelmét. Nemcsak a jeruzsálemi tömlöcből szabadul ki, hanem Babiloniában sem tartják fogva, mehet, ahová akar. S ő azt választja, hogy visszamegy hazájába, a szegény meggyalázott, összetört Júdába. Ott lakik népe között, amely még megmaradt azon a földön, s amelynek most ugyancsak süksége van az ő vigasztaló, bátorító szavaira, s amely most talán a feddést és dorgálást is beveszi, jobban, mint jó napjaiban. Imádkozunk-e azért, hogy az Úr adjon a mi szegény népünknek is ilyen hűséges bizonyásgtevőket?

Jul. 8. Jer. 42 : 1—6, 43 : 1—7. Csel. 12.
Eleinte úgy látszik, mintha a nép csakugyan kész volna most már hallgatni a próféta szavára. Milyen alázatos szavakkal és igéretekkel jönnek elébe! De fájdalom, hamarosan kitűnik, hogy az engedetlenség, az Úrnak való ellentállás milyen mélyen gyökerezik a szívünkben! Megdöbbenve olvassuk az újabb engedetlenséget, s annak gyászos következményeit. S meglep a félelem: vajlon a mi magyar népünk is nem tenne-e így Isten küldötteivel? S még sem

szabad letennünk a reménységről, az imádságról, a bizonyásgéttelről, mert hiszen nekünk nagy erő áll rendelkezésünkre, az az erő, amely a Golgotáról árad.

Jul. 9. Róm. 1: 1—17. És. 65: 17—19, 24—25. „Az igaz ember hitből él.” Ez az egész római levélnek az alaphangja. Pál apostol, mióta a damaskusi úton a feltámadt Jézussal találkozott, megtanulta azt, hogy ő a bűnösök közül az első, (I. Tim. 1: 15) s épen azért mindent kárba hagyott veszni, hogy a Krisztust megnyerje, mert nincsen más igazsága, csak a Krisztusban való hit által megnyert igazság (Fil. 3: 8—9). De ezt aztán olyan teljes hittel megragadta, hogy elmondhatta: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal. 2: 20.) Ez a hit tette őt képessé arra, hogy Krisztus evangéliumát sohasem szégyelte, hanem égett a szíve a vágytól, hogy arról mindenüft bizonyásgot tegyen, s így a római keresztények előtt is.

Jul. 10. Luk. 6: 36—42. Róm. 8: 18—27. Máté 5: 13—16. Csel. 4: 1—12. A só ízt ad az ételnek és egyuttal a romlástól óvja. Ilyennek kell lennie a keresztény életnek a világ gyermekel közt. A földhöz ragadt anyagi életbe belé kell vinnie a lelki világnak, a mennyei életnek megziesítő savát, s neki kell képviselni a földön azt az elemet, amely megóvja a hitetlen világot a teljes felbomlástól. S a keresztény életnek világosságát kell terjesztenie, s a belőle kisugárzó világosságot el nem rejtenie. S ahol sok gyertyafény ég, ahol a keresztények közössége munkálkodik, ott messzire kell látszania a világosságnak, mint a hegyen épített város számtalan ablakából kisugárzó fény.

Jul. 11. Zsolt. 36. Csel. 13: 1—12. Mily boldog az, aki az Úr szárnyainak árnyékába menekülhet, s része lehet ott mindabban a jóban, amit az Úr az övéi számára elkészített: kegyelemben, igazságban, világosságban, oltalomban! S mily boldogtalan, mily nyomorult az, aki Isten nélkül, hitetlenül, csak önmagának és a bűnnek szolgálva éli le életét. S hány ember van, aki mégis ezt választja amaz helyett!

Jul. 12. Róm. 1: 18—25, 28—32. Csel. 13: 13—41. Isten mindenkitől azt kívánja,

hogy azt a világosságot, amelyet kapott, elfogadja és jól felhasználja. A pogányoknak is adott annyi világosságot, hogy nem kellene nekik fertelmes bűnökben élni, s Istent megtagadni. Persze a teljes világosság csak a Krisztus keresztjéből árad, s mennyivel súlyosabb a keresztények felelőssége, ha elzárják szívöket ez elől a világosság elől és sem a maguk számára el nem fogadják, sem a pogányok közé el nem viszik. Így lesznek ők maguk is, bár névleg keresztények, valóságban pogányokká, akik méltók a halálra.

Jul. 13. Róm. 2: 1—16. Csel. 13: 42—52. Az embernek legnagyobb bűne, amely miatt kárhozatra kell jutnia, az, hogy nem ismeri el a maga bűnösségét s nem akar megtérni. S abban a bűnben főként a keresztények leledzenek. Azt hiszik, mivel ők tudásuknál, műveltségüknél, erkölcsaik fejlettségénél fogva, fölülte állnak a pogányoknak, ők már csak jutalmat érdemelnek Istentől. Pedig Isten előtt nincs személyválogatás. Ő mindenki bűnös embert látja s mindenkit megtérésre hív.

Jul. 14. Róm. 2: 17—29. Csel. 14: 1—18. A Jézus korabeli zsidók nagyon jól ismerték Isten törvényét (ép úgy mint a mai keresztények) s ebben büszkélkedtek. De aki ismeri Isten törvényét s nem asszerint él, az nagyobb bűnös, mint aki nem ismeri és tudatlanságból vétkezik. De épen a zsidó nép példája taníthat meg bennünket arra, hogy a magunk erejéből nem tudunk Istennek tetsző életet élni. Azért kellett az Úr Jézusnak meghalnia, hogy az Ő váltsághalálából áradjon ki nemcsak a bűn büntetésétől, hanem a bűn hatalmától való szabaduláshoz szükséges erő.

Jul. 15. Róm. 3: 1—8. Csel. 14: 19—28. Sokan szeretnék a maguk megtérni nem akaró bűnös életüket azzal menlegetni, hogy Isten teremtette őket ilyeneknek s így igazságtalanság volna, ha büntetné őket bűneikért. Ezek nyilván nem ismerik a Bibliát, sem a bűnbeesés történetét, sem a Jézus Krisztus által elkészített útát a bűnből való megtérésre. Vagy ha ismerik is, nem akarják elfogadni, nem akarnak előtte meghajolni, hanem megmaradnak régi életökben s Isten haragját gyűjtik fejökre.

Vargha Gyuláné.

Az emberek hasonlítanak a falra feltűtő szöllőtövhöz. Ha a falat lebontják, a szőlő elvesztette a támaszát és a földön hever. A fal az Istenbe vetett hit. Az emberek lerontották, azt gondolták, hogy nincs szükségük Istenre és most — támasz, segítség nélkül sinylődnek.